

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. S. Iordanus æger à diabolo deceptus, ne obediret.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

morientis, ante ipsum sepulchris inscripta: *Turba Medicorum*, in Hadriano. Plin. l. 29. c. 12.
interfecit Regem.

Itaque qui DEVM timent, illud curæ habent, vt non antè ad medicos, quàm ad medicorum Conditorem recurrant, per pœnitentiam, per preces, per munera & vota. Laudabilisque est admodum mos ille Italorum, qui non permittit medicis curam ægrorum antè, quàm illis certum sit, etiam spiritualis mediciope implorari. Sic affecti non solum sæculi principes, ac reges, maximis impensis, vt alibi docuimus, vsi sunt opera medicorum; sed etiam alij peculiare sancti, cum ægrotarent, medicis paruerunt. In Prato Spirituali Stephanus senex Presbyter monachus, coactus est à medicis carnes comedere, & comedit. Cognouit autem frater eius, in visione quadam, eam obedientiam Deo placuisse. Apud Theodoretum Macedonius suadebat matri ipsius Theodoretum monasticam exercitationem amplectenti, vt cederet medicis. Palladius refert, in eremo quadam medicos & placentarios habitasse pro monachis cœnobij cuiusdam. Ne quidam non patres, sed tortores Religiosorum putent, ægrotos à se se tractandos, more ceterorum sanorum, inexperti ipsi, quid sit ægrotare, sed digni vt experiantur. Apud Ludouicum Bloisium, cum S. Brigitta iussu magistri spiritualis balneis (à quibus alioqui Religiosi valde abhorrent) esset vsa, probauit Christus obedientiam, atque inter alia hæc ait: *Ni electorum meorum medicina carnalibus vsi non sunt; & illi fuerunt ut mihi accepti. Alij verò iuxta locorum, temporum atque infirmitatum exigentiam adhibuerunt sibi medicamenta: & isti non mihi displicuerunt: quia hoc fecerunt ad honorem meum, vt mihi melius seruirent.*

Quemadmodum autem hæc obedientia ægrorum, medico parentium Deo placet, ita displicet diabolo, qui mallet morbis De seruos impedire, ne tantam Orco cladem inferrent. Hinc omnibus modis laborat, ne consilijs salutaribus acquiescant. De Iordano Saxone Ordinis Prædicatorum Generali Magistro secundo hæc habet author in eius vita: *Cum in Pedemontium aliquando vir sanctus deuenisset, diutino itineris labore defatigatus acutissimè febribus captus est. Diabolus verò non ferens sancti viri opera insignia, callidè ei est insidiatus. Audiens orbis, quæ ægrotabat, Antistes.*

D d d 3 sancti

VI.

Ioan. Euir. in Prato Spirit. cap. 65.

Theodoret. in hist. relig. cap. 13. Pallad. hist. Laus, cap. 7.

Lud. Bloisus Monil. Spirit. cap. 4.

Reuelat. extrauag. S. Brigittæ, cap. 60.

VII.

Sur tom. 7. 13. Februarij. cap. 22.

sancti Patris aduentum, hospitio eum recepit, & in cubiculum induxit, ac proprio cubili locauit, se ratus felicem, si tantum hospitium apud se haberet. Fortè cum venerando Patre erat, quidam Cœnobij cuiusdam Præsides, quem Priorem appellant, Ordinis nostri, vir disertus, solers, prouidus, litteras callens, & moribus compositus, qui aliquando Medicina operam dederat. Is igitur Iordanis Patris animum haud ignorans, & sciens eum in agrotatione sibi ipsi rigidissimum, dixit: Pater, oportet agrotum in omnibus Medico se subicere, si pristinam nancisci cupiat hospitium, quapropter sis nostra Religionis Præfectus, & caput, agrotus præfectura autoritatem dimittas, mihiq; te subdas, & obediens necesse est. Quod si feceris, haud vereor, quin in breui incolumis hinc ex eas. Annuit Venerandus Pater humiliter. Præter ergo consuetudinem Ordinis nostri super plumas agroto quiescenti (sic enim Prior prudens iusserat) nocte Diabolus, formam præferens Angelicam, apparuit, dicens veluti admirabundus: Esinè hic Iordanes, famâ & opinione apud omnes tam præclarus? Præfectus, & Pater tam insignis Prædicatorum Ordinis? Essem anceps, ni te diu ante hæc nonissem. O quam vilis, & impudens factus es, qui quasi vnus ex dominis Orbis terra instrato plumæ, & sericis ornato quiescis. O Infelix quale Ordini tuo, ac Fratribus exemplum præbes? Sed non est tui Deus in sinem oblitus, qui ad te corrigendum me misit. Surge igitur è grabato, terraq; protinus supplex inhereas. Statimq; diabolo euanescente, perterritus Iordanes in terram corruit. & sic jacens, postquam illuxit, à Priore, & fratribus inuenitur. Quem Prior seuerè corripiens coëgit ex merito obedientie instrato preparato decumbere. Sequenti nocte iterum diabolus pristinâ formâ assumptâ astitit, & durius, quàm antea redarguit, velut sibi inobedientem, moxq; illum in solum desilire præcepit. Quem cum manè eius diei Prior iteratò super solum jacere conspexisset, apprimè indignatus dixit: Miror tuam simplicitatem, ne dicam inscitiam, qui non solum corporis, sed & anima præiudicium contra obedientiam facere præsumperis. Ego enim DEVM cali, terraq; Dominum testor, quòd noluissem pro toto terrarum orbe sic grauiter contra DEVM, & Ordinem deliquisse. Et hæc dicens in fletum maximum prorupit. Quod cernens Venerabilis Pater, & ipse lacrymans procidit ad pedes eius, narrans ei visiones, sed magis illusiones, & qualiter, ut conijcere poterat, diabolum illum fuisse, qui in Angelum

lucis

lucis fuerat transfiguratus. Prior verò captus admiratione, ac quadam commiseratione illius, aliquantulum lenitus iussit ipsum stratum ascendere. Ex hoc enim tantam membrorum debilitatem contraxerat, sicq; humores indurati fuerant, ut vix spiritum ad quiescendum haberet. Tertiâ nocte Diabolus, ut prioribus, adfuit: quem ut conspexit Vir sanctus (jam in increpationes proruperat) ait: O nequissime generis humani hostis, ô impudice canis, ô immunda bellua, quomodo meam ausus es simplicitatem deludere, ceu Zelum qualemcumq; erga Ordinem præ te ferens? & ego quidem nisi hoc Omnipotentis DEI dispensatio permisisset, sapientius aduertissem, quòd multò melior est obedientia, quàm stultorum victima: & in eius faciem exspuens eum fugavit. Post paucos autem dies convalescens, iter cœptum perfecit.

Nimirum corrumpitur atque dissolvitur imperantis officium, si quis ad id, quod facere iussus est, non obsequio debito, sed consilio non considerato respondet. At deceptus est Iordanus; ab Angelo se moneri putavit; & videbatur ad perfectiora ac rigorem moneri; denique ipse Generalis, ac proinde Prioris illius Superior erat: nihil ergo admodum referre putabat, si de molli lecto surgeret, & in terram se abiciens humi cubaret. Cùm ergo putaret se bene agere, malè agebat, quia non Deo, sed diabolo obediebat. Atque idcirco non ad sanitatem, sed in peius promovebatur; quemadmodum ille alter monachus, qui venam sibi valetudinis causa curauerat aperiri, sine permissu Superioris, quod S. Odo illius Cluniacensis monasterij Abbas ægrè tulit. Quare monachus, fluxione sanguinis, qui nulla fuit potuit arte, obedientiæ violatæ pœnam obiit. In vtramque igitur partem vtendum, vel non vtendum est medicina; semper tamen obedientia comitante, quæ nos ducit ad vires, quibus Deo seruiamus; & consilia medicorum dirigit ad eos effectus, qui diuinam & potentiam & bonitatem, etiam in naturalibus auxilijs illustrent. Et illustravit sæpe, apud eos, qui medicorum cura periculosis morbis liberati, Deo grati extiterunt; cùm & munera ad aras & templa ferrent; & votis se exoluerent; & pauperibus largitiones amplas facerent; aut denique etiam vitam, quam depositam jam deploratamq; , per industrias medicorum, non sine singulari DEI auxilio, recuperarunt, postea omnino diuino cultui consecrarent.

Restat

VIII.

Ioan. Mon.
lib. 3. vitæ S.
Odonis c. 3.
Sur 18. Nou.